

**Виходить
з 1962 р.
№ 4-6
(1406-1408)
КВІТЕНЬ
2013 рік**

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БУДІВНИЦТВА І АРХІТЕКТУРИ

ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ!

Люблю я свою Україну,
Як матір, як неньку люблю.
Ношу, мов під серцем калину,
Що квітне у ріднім краю.

В. Матвієнко

Я НАРОДИЛАСЬ в Україні, й мою Батьківщину люблю такою, якою вона є... Нехай у неї зараз не зовсім гладко ідуть справи, але вона у мене — єдина. Такої більше немає... Тут живуть мої найрідніші люди, без яких не уявляю свого життя.

Україна — рідний край,
Рідне поле, зелен гай,
Рідне місто й рідна хата,
Рідне небо й рідна мати.

Я. Скидан

Як і всі українці, пишаюсь тим, що наша Батьківщина не раз переживала дні могутності й слави, мала справді легендарних героїв, мужньо долала найважчі випробування. Відроджувалась, виростала з руїн, виховувала нові покоління лицарів. Пишаюсь тим, що Україна ніколи не поневоловала інші народи, лише захищала себе від ласих на чуже добро близьких і далеких сусідів. Пишаюсь, що народилась і живу на такій чудовій мальовничій землі — на нашій славній Україні. Безмежні степи, зелені неповторні гаї, струмочки та

озера, високі гори... Як можна, це все не любити?

Любов до Батьківщини починається з любові до рідної хати, стежки дитинства. У кожного з нас є свої улюблені місця, які нам подобаються і з якими в людини є свої спогади й асоціації. Що може бути прекрасніше спогадів, пов'язаних з дитинством. Саме з цього починається любов... Друзі, ігри на вулиці, школа, перше кохання та просто безтурботні дні...

Ніколи не замислювалася над тим, чи можу вважати себе патріоткою. Просто люблю Україну. Можливо, коли-небудь мені захочеться виїхати або навіть доведеться це зробити — різне може статися. Але там не буде всього того, що так близько моїй душі й моєму серцю. Там не буде тієї природи, музики та того говору, до якого я так звикла. Там не буде того батьківського тепла, того ліску, який завжди дарував прохолоду влітку, тих озер, що нагадують мені найкращі роки мого життя, та моєї рідної вулички, де з дитинства бавились з дівчатками... Можливо б, десь і затрималась, але все одно повернулася би до своєї Батьківщини. Адже мене тут чекають. Тут моє життя. Іншої Батьківщини мені не треба.

І щиро вірю, що Україна стане однією з найкращих країн Європи, та й усього світу! Що права і свободи громадян ніколи не будуть порушуватись, що за свій труд люди будуть отримувати гідну зарплату і відпочивати в Україні буде престижно і комфортно. Вірю, що у нас успішно розвиватиметься спорт і мистецтво, зніматиметься якісне кіно. Держава буде підтримувати талановитих і обдарованих дітей, людям похилого віку будуть виплачувати гідну пенсію. Головне — щоб ми не втрачали можливість навчатись, читати та розмовляти рідною українською мовою.

**Оксана БИЧКОВА,
студентка ПНК — 31.**

Я вірю в процвітання моєї Батьківщини. Я впевнена, що мій народ буде жити у мирі та достатку, щасливий та впевнений у завтрашньому дні! І що так само, як і я, мої онуки любитимуть нашу рідну землю, єдину й неповторну.

Час та особистості

НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД ІЗ ГОРДОЮ НАЗВОЮ КНУБА

Швидко плине час, як вода в Дніпрі, що тече в Чорне море. Як сказав колись китайський філософ Конфуцій, дивлячись на піщаний годинник: «Можна розбити скляний годинник, в якому тече пісок, та ніколи не можна зупинити час».

Стоять мертві піраміди в Єгипті не тільки як усипальниці фараонам, а й як пам'ятники людям найдревнішої професії — будівельникам, які увічнили своєю важкою працею задумки та розрахунки древніх інженерів. І якщо в Єгипті стоять мертві величні піраміди, то зігріті людським теплом живуть на обох берегах Дніпра будинки і споруди сучасних будівельників, в яких вкладено тепло рук і серцець всіх спеціалістів будівельної професії та розум інженерів-випускників КНУБА (КІБІ), одного з найкращих будівельних вузів Радянського Союзу і України, що за своїми знаннями, а не просто дипломами, стояв в одному ряду із випускниками Московського інженерно-будівельного інституту імені В.Куйбишева та Ленінградського інженерно-будівельного інституту.

БАГАТО випускників КНУБА стали відомими вченими, партійними та громадськими діячами: голови Київської міської ради — В.О. Гусев та О.О.Омельченко, голова Солом'янської в м. Києві районної адміністрації — І.П. Сидоров, народні депутати України — О.О. Омельченко, В.А. Поляченко, С.Т. Сташевський. Але мені, як випускнику КНУБА, приємно відчувати і хочеться, щоб про це пам'ятали і сьогоднішні студенти, що із цих стін вийшли в широкий світ інженери — виробничники, які почали шлях майстрами, виконавцями на будовах чи технологами на заводах... О.О.Омельченко, В.А. Поляченко, П.С. Шилок досягли ж зоряних вершин, ставши Героями України. У свій час вони керували Головкивськимбудом, створеним 30 квітня 1955 року Постановою № 566 Ради Міністрів Української РСР і Центрального Комітету КП України.

Упреамбулі та установчій частині цієї Постанови підкреслювалось для яких цілей створюється Головкивськимбуд: «З метою поліпшення житлового і цивільного будівництва в місті Києві, ліквідації розпорощення матеріально-

технічних ресурсів по багатьох відомчих будівельних організаціях, відповідно до Постанови Ради Міністрів Союзу РСР від 15 квітня 1955 року № 736, для будівництва жилих будинків, шкіл, лікарень, дитячих установ, культурно-побутових та адміністративних будівель, торгових підприємств, комунальних та інженерних мереж». І вже за короткий час Головкивськимбуд на рівних змагався із створеними в той же час Головмосбудом, Головмособлбудом, Головленінградбудом, тому що ядром Головкивськимбуду завжди були випускники КНУБА. На прапорі ж університету невдовзі з'явився орден Леніна як відзнака трудових звитяг!

Можна назвати сухі цифри, скільки за період існування Головкивськимбуду, пізніше АТ ХК Київськимбуд, збудовано шкіл, лікарень, дитячих садочків чи метрів квадратних житла і скільки за період існування КНУБА випущено інженерів, архітекторів, інших висококваліфікованих спеціалістів та все не вміститься в одній короткій замітці. Як і ставлю за мету інше — як колись говорили «Країна повинна знати своїх героїв», і хотів би запропонувати

сьогоднішнім студентам включитися у пошук і розшукати випускників університету КНУБА (КІБІ). І не лише в Києві, а й на теренах колишнього Радянського Союзу й світу, бо в цих стінах навчалися й іноземні громадяни. Багато з випускників закладу стали докторами і кандидатами наук, Героями РСР і України, лауреатами Державних премій, Заслуженими будівельниками і Заслуженими архітекторами, винахідниками чи Державними діячами... І на своїх посадах вони високо піднімали авторитет нашої «Альма-матер».

Таке порівняння: молода співачка із репертуаром в декілька пісень стає Заслуженою артисткою чи Народною артисткою України й всі її знають, носять на руках, а ми — будівельники, люди найважливішої та найнеобхіднішої професії, навіть в професійному колі не знаємо своїх талановитих випускників.

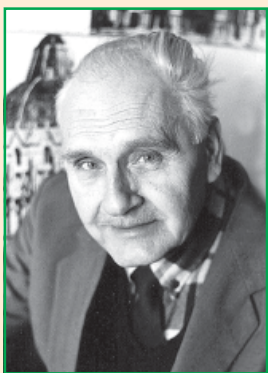
Пропоную започаткувати в нашій газеті рубрику «Час та особистості» і «Хто є хто». Сподіваюсь, що в цей процес активно включиться ректорат та відділ кадрів університету для висвітлення на сторінках газети імен вчених-викладачів, яких вже немає серед живих, щоб світла пам'ять назавжди залишалась в серцях студентів, які навчаються в стінах, де пройшло життя славних людей. Хочеться також просити про професорів, доцентів, вчених-викладачів, які й сьогодні працюють за мізерну зарплату, вносячи вагомий внесок у вітчизняну науку, передаючи молоді не лише власні знання будівельного фаху, а й любов до професії, підносячи цим авторитет і престиж учебного закладу із гордою назвою КНУБА.

**І. І. БОНДАР,
випускник КНУБА,
Член-кореспондент АБУ.**

Родом із КНУБА

НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНА СПАДЩИНА ВИДАТНОГО КИЯНИНА

У різні роки на кафедрі основ архітектури і архітектурного проектування працювали видатні педагоги: історики архітектури і практикуючі архітектори. Особливе місце займає постать **Віктора Васильовича Чепелика, вченого, архітектора, педагога. Чотирнадцять років його немає з нами. Але його авторські методики викладання, наукові праці продовжують друге життя в роботах учнів і послідовників. І не тільки в Україні, а й за кордоном. Складається враження, що Віктор Васильович і зараз з нами, лише на хвилину вийшов з аудиторії, щоб повернутись і продовжити лекцію — як завжди, з безліччю цікавих фактів і мудрим гумором, який так запам'ятався всім, хто з ним спілкувався.**

«**НАРОД**, який не пам'ятає свого минулого, не має права на майбутнє» — каже давня приказка. Корінний киянин, Віктор Васильович Чепелик, нащадок родини з чотирьохсотлітніми художньо-ремісничими традиціями. Метою свого життя вважав «свідоме громадянське слугування Рідному Краєві і нашому Народові» через дослідження і популяризацію самобутньої української архітектури. І народної архітектури, і українського архітектурного модерну (це його власний авторський термін), і українського неobaroco... Понад п'ятдесят років професор Чепелик наполегливо збирав і систематизував архівні джерела, здійснював обміри пам'яток (деякі з них сьогодні вже зруйновані і збереглися лише в його унікальних витончених графічних малюнках). Віктор Васильович Чепелик першим звернув увагу громадськості і фахівців, на феномен українського архітектурного модерну — національно-романтичного різновиду в модерні України.

Його працездатність була вражаючою: наукові дослідження регіональних особливостей українського житла, пропор-

ційності в народній архітектурі, таємниця народних майстрів, синтез мистецтв в інтер'єрі, неповторності українського архітектурного модерну. І ще: плідна педагогічна діяльність — сім лекційних курсів за власною авторською методикою, викладання архітектурного проектування на 1-му курсі архітектурного факультету, проведення екскурсій для студентів з метою ознайомлення з архітектурою рідного краю.

Якщо зібрати разом тих, хто навчався у Віктора Васильовича Чепелика, хто приходив за порадою, слухав його лекції, читав численні публікації в газетах та журналах, мабуть, складеться населення великого міста.

Цікавий феномен: студенти ЗОВСІМ не «прогулювали» його лекції, як-от ведеться у непосидючого студентства, — не тому, що боялися отримати «двійку» на іспиті, а тому, що кожна його лекція була дійсно неповторною і цікавою, пробуджувала у молоді прагнення любити Рідний Край і шанобливе ставлення до свого народу.

Віктор Васильович — людина справді енциклопедичних знань: з ним можна було поспілкуватись на тему народної архітек-

тури, він залюбки показував власні обміри об'єктів українського архітектурного модерну, проводив цікаві аналогії між народним костюмом і народною архітектурою, міг намалювати будь-яку пам'ятку західноєвропейської архітектури та її охарактеризувати, і навчав студентів і аспірантів всьому тому, що вмів і знав сам. У багатьох колишніх студентів дбайливо зберігаються його статті в газетах і журналах, намальовані ним власноруч об'єкти малюнки про проведення лекцій чи екскурсій, записи його лекцій.

Віктор Васильович прожив яскраве творче життя. Народився 14 березня 1927 року. З 1944 до 1948 року навчався на архітектурному відділенні Київського технікуму цивільного будівництва й одночасно займався відбудовою зруйнованих під час Другої світової війни київських будинків. Захоплювався малюванням, писав літературні твори. Згодом з особливою теплоотою згадував роки навчання на архітектурному факультеті Київського інженерно-будівельного інституту (1948–1954) і своїх вчителів — професорів М.Северова, В.Леонтовича, І.Кириєнка, Й.Каракіса, Ю.Асеева. В ці ж роки з'являються його наукові роботи, які визначають напрям подальшої наукової діяльності: «Розвиток української архітектури в ХІІ–ХІІІ ст.» «Баштові композиції в українській архітектурі», за його ж ініціативи і під його редакцією видається збірник «Архитектурный журнал».

Після закінчення нашого інституту В.Чепелик працював в проектних інститутах «Укргіпроздрав» та «ГСПИ-2», брав активну участь в міських, республіканських і всесоюзних архітектурних конкурсах, за його проектами збудовані об'єкти в Києві і на Київщині.

У аспірантурі КІБІ навчався під керівництвом професора Я.А.Штейнберга. Все подальше життя згадував слова «Твори і публікуй не за принципом айсберга, а за способом Штейнберга», адже прізвище «штейнберг» означає повністю видиму кам'яну гору.

Майстерністю малюнка та акварельного живопису оволодів у професорів О.Шовкуненка та С.Єржківського при Академії архітектури УРСР. Захистив кандидатську дисертацію.

У 1959–1963 роках Віктор Васильович розробив новаторську тему «Пропорційність в українській народній дерев'яній архітектурі». Все подальше життя В.В.Чепелика було пов'язано з викладацькою діяльністю на архітектурному факультеті КІБІ (зараз — КНУБА).

Дослідження вченого сконцентрувалися у двох основних напрямках — українська народна архітектура (церкви, житло, господарчі приміщення) і український архітектурний модерн — напрям в модерні, який базувався на використанні модернізованих форм народної української архітектури (отже, теж пов'язаний з народною архітектурою). Втім, наукова діяльність В.В.Чепелика припала на ті часи, коли будь-які спроби висвітлення самобутності українського народу розглядалися як протиставлення принципу соціалістичного інтернаціоналізму й вважалися проявами «буржуазного націоналізму». Однак негативне ставлення до національної тематики не зупинило дослідника. Він продовжував знаходити матеріали про видатних майстрів українського архітектурного модерну, обмірвав об'єкти цього стилю в Києві, Полтаві, Харкові, Дніпропетровську, Одесі, Львові та ін.

На жаль, за життя автору так і не вдалося видати монографію з дослідження українського архітектурного модерну. Вона була видана вже після його смерті в 2000 році З.В.Мойсеєнко-Чепелик.

Наприкінці 1970 х і в 1980 х-1990 х роках виходили друком статті В.Чепелика в журналах «Народна творчість та етнографія», «Пам'ятки України», «Строительство и архитектура». Йому вдалося опублікувати цикл нарисів «Українська архітектура ХІІ–ХІІІ ст.», взяти участь в колективній монографії «Етнографія Києва і Київщини». Після цих публікацій ним зацікавився журнал «Українська культура»

і протягом двох років друкував його матеріали. Частина надрукував і часопис «Визвольний шлях» діаспори в Лондоні. Було видано і монографію «Мова і архітектура», відмічену Фондом Сороса. У тижневик «Радослав» видали цикл нарисів «Пам'ятки архітектури українського модерну», в педагогічному тижневикі «Освіта» опубліковано цикл статей «Український стиль в архітектурі шкіл», надруковано статті і в збірнику «Архітектурна спадщина України».

Наукові роботи В.В.Чепелика використовують в своїй діяльності українські історики архітектури, мистецтвознавці, етнографи та киевознавці. Його наукова спадщина зацікавила дослідників національно-романтичного модерну в Москві та Санкт-Петербурзі. У Москві буде захищатись дисертація громадянки Франції на тему творчості архітектора Фетісова, де посилатимуться на наукові роботи В.В.Чепелика, присвячені українському архітектурному модерну. Це свідчить про те, що наукова спадщина В.В.Чепелика поширилась з території країн пострадянського простору на європейській теренах...

Віктор Васильович Чепелик виховав плеяду видатних архітекторів-практиків і істориків архітектури, які зараз плідно працюють в багатьох країнах світу, підготували кандидатів архітектури. На кафедрі основ архітектури та архітектурного проектування його численні учні читають лекційні курси та викладають архітектурне проектування за авторською методикою і в своїх наукових роботах продовжують розпочаті ним дослідження української архітектури.

**О.С.СЛЕПЦОВ,
завідувач кафедри основ архітектури та архітектурного проектування, доктор архітектури, професор.**

Використано матеріали автобіографії В.В.Чепелика (1996 р.) та монографії «Український архітектурний модерн» (2000 р.)

Конкурси

«У КНУБА БУДУТЬ ТАНЦІ»

ВЕЧІР напередодні жіночого свята Восьмого Березня у КНУБА виявився чудовим. Це було танцювальне змагання «У КНУБА будуть танці» в рамках конкурсу «Кубок факультетів КНУБА» (другий етап).

У ньому взяли участь 6 факультетів. Учасники повинні були представити по два номери: вільний танець і танець народів світу. До речі, у першому етапі, коли був пісенний конкурс, наш санітарно-технічний факультет зайняв перше місце.

Конкурс 6 березня був присвячений найрозумнішим, найвродливішим жінкам та дівчатам університету. Тому першим номером нашої команди стала філософська постановка «Посвячення жінці». У другому номері ми поєднали декілька самостійних танців в один. Так, вся команда розпочала виступ з грецького танцю, потім троє козаків станцювали гопак, далі був вихід красунь – циганочок, який перейшов у запальний кавказький танок... Нарешті «східний» танок, і

на закінчення на сцені танцювала вже уся команда... Уявіть собі, як важко обрати серед 6 команд найкращих, найдібніших, найталановитіших! Якраз таке завдання й виникло перед журі конкурсу. Але журі справилось із завданням! Отже,

- Перше місце присуджено факультету СТФ
- Друге місце – факультету ГІСУТ
- Третє місце – архітектурному факультету

Приз глядацьких симпатій дістався факультету ГІСУТ.

Дуже хотілось подякувати журі за професійні й приємні коментарі, за визнання можливостей, ректорату і проректору з виховної роботи О.О. Горовій, виховному відділу, ЦКД, заступникам деканів з виховної роботи і студраді

всіх факультетів за участь та організацію святкового вечора.

Дякуємо учасникам — студентам і особливо глядачам за теплу, дружню атмосферу. Приємно відзначити, що попри атмосферу суперництва, глядачі підтримували не лише власний факультет. Тому що всі ми робимо одну справу і обожнюємо свою Альма-матер — КНУБА.

Настав час назвати і учасників конкурсу від нашого факультету — СТФ. Серед них представники групи ТВ-12: Андрій Дзюновський, Анастасія Нестеренко, Катерина Тунікова, Владислав Чутченко, Віталій Кравченко, Іван Деяк, Юлія Петрусь; Лідія Сіріна з групи ТВ-11; Софія Сівцова з групи ТВ-32, Навроцький Вадим з ТВ-54 і дівчата з ЕК-31: Яна Кулинич, Марія Веремська та Олена Богачова, — якій особлива подяка!

Н.В.ЧЕПУРНА,
заст. декана з виховної роботи СТФ.

Виставки

ВЕСНА ЙДЕ, ВЕСНІ ДОРОГУ!

КОЖНА весна в КНУБА починається цікавими громадськими подіями особливої суспільної значущості. В минулому році — це був фотоконкурс. Цей рік ознаменувався виставкою художніх робіт студентів та співробітників вузу. Виставка відбулася 15 березня в головній читальній залі нашого закладу. Організаторами її стали: бібліотека КНУБА, Служба волонтерства, благодійництва та милосердя КНУБА і шоу-театр будівельного факультету «Крила ангела», за плечима яких достатньо успішно проведених спільних заходів.

На виставці були представлені художні твори — картини, ікони, вишивки й ін. творчі роботи. За кожною такою роботою відчувалася нестандартність автора, його особистий світ почуттів, думок, вражень. Приємно відзначити, що учасники виставки не залишилися без уваги, жоден отримав подарунки. Як

зачинив у своєму виступі проректор з навчальної та навчально-виховної роботи КНУБА Авксентьев Максим Юрійович, він був приємно здивований достатньо високою рівнем підготовки виставки та різноманітністю представлених на ній творів.

Гості та учасники виставки із задоволенням прослухали півторагодинний концерт, організований силами шоу-театру «Крила ангела». Зі своїми номерами виступили: доцент кафедри основ архітектури С. В. Сьомка, випускник архітектурного факультету С. Головач, студенти А. та Н. Невпруга, Д. Журик, К. Маргулець, Т. Кайтанюк. У концерті взяв участь почесний гість, професор кафедри міського будівництва, академік інженерної академії України Є.О. Рейцен, який прочитав свої поетичні твори різних літ. Як завжди, на висоті були звукорежисери театру В. Вильчинський та Д. Пугач, що обслуговували захід. На жаль, через хворобу та навчальну зайнятість не змогли взяти участь в акції багато акторів театру: А. Насонова, Т. Білинська, Д. Селіванова, В. Масло, А. Коржова, І. Котлярова, В. Василюк, Д. Муліш, О. Сичова, Д. Гадайтчук, О. Мальцев, В. Гук...

У рамках виставки проводилася й благодійна акція на користь онкохворих дітей. Всі зібрані кошти спрямовані виключно за цільовим призначенням.

P.S.: Повну відеореєстрацію заходу дивіться через деякий час в соціальних мережах (vk.com/public44440602) та на сайті бібліотеки (www.library.rnuba.ua, «Творча майстерня»).

Ю. ТИМОФЕЄВ,
голова СВБМ КНУБА,
к. т. н., доцент.

Фото Ю. ЧУПРИНИ.

Неповторний світ шевченківської поезії

ТАРАС ШЕВЧЕНКО
НАДЗВИЧАЙНО АКТУАЛЬНИЙ

Окрасою Шевченківського вечора стали студенти будівельного факультету, виконавець пісень на бандурі, багаторічний член Просвіти Віталій Мороз, аспірант кафедри політичних наук Ігор Якубовський. Авторами ідеї, режисерами-постановниками є викла-

ТРАДИЦІЙНИЙ Шевченківський вечір в університеті щоразу збирає велику глядацьку аудиторію. Це свідчить про невгасаючий інтерес студентів і співробітників до особистості Кобзаря. 12 березня вечір, присвячений 199 річчю Тараса Шевченка, пройшов дивовижно. Як завжди, організатором його була кафедра українознавства.

У тому, що Тарас Шевченко надзвичайно актуальний і сучасний, переконуєшся, коли чуєш його твори в різних музичних інтерпретаціях, зокрема й молодіжних. На його вірші пишуть оперні арії, рокові балади та ін.

дачі кафедри українознавства І.Чілачава, М.Сметанська і ін. Детальніше про вечір читайте в наступному номері газети.

С. ЖАРТОК,
студентка КНУБА,
студкор газети.

Фото М.БУРЯКА.

ВІЙСЬКОВЕ ВІДДІЛЕННЯ
У СКЛАДІ КНУБА І НУОУ

У Київському національному університеті будівництва і архітектури (КНУБА) за завданням ректора КНУБА, д.е.н. П.М. Кулікова розпочато унікальну справу — створення спільного навчального центру з військовим відділенням у складі КНУБА та Національного університету оборони України (начальник НУОУ генерал-лейтенант В.М. Телелим). Задача дуже відповідальна.

ЯК розповів газеті «А+Б» проректор КНУБА М.Ю. Авксентьев, який курирує справу, «з 1 вересня 2013 року розпочнеться військова підготовка студентів за програмою офіцерів запасу за спеціальністю «Будівництво та експлуатація споруд військового та спеціального призначення». За бажанням студентів підготовка будівельним спеціальностям розширюва-

логі; політології, фінансового забезпечення і економіки бойової та господарської діяльності військ (сил) та ін.

Навчання здійснюватиметься у відділенні підготовки офіцерів запасу нашого університету, — продовжив розповідь проректор Авксентьев. **Спільний навчальний центр** має потужний науковий потенціал. Після за-

кінчення навчання за програмою підготовки офіцерів запасу випускники центру підготовки офіцерів запасу за бажанням можуть проходити кадрову військову службу у Збройних Силах та інших військових формуваннях України.

тиметься до військово-облікових, споріднених з нашим навчальним закладом. Це можуть бути напрями з організації продовольчого, речового, торговельно-побутового забезпечення, математичного та програмного забезпечення функціонування автоматизованих систем управління, соціальної психо-

НЕ ВВАЖАЄТЬСЯ ПЕРЕПЛАНУВАННЯМ...

Згідно законодавчих змін, що набули чинності з 1 січня 2013 року, знесення стін між кухнею і житловим приміщенням або ванною і туалетом більше не вважається переплануванням. Про це повідомив директор компанії «Експерт-Сервіс» Валерій Головін.

На сьогоднішній день, навіть якщо знесена стіна між кухнею і житловим приміщенням або ванною і туалетом, це вже не вважається переплануванням. Знесення технічних перегородок, зміна житлової площі за рахунок утеплення квартир теж більше не вважаються переплануванням. Виключенням є випадки, коли знесені несучі стіни. Всі ці зміни прописані в Інструкції про порядок проведення технічної інвентаризації об'єктів нерухомості, — сказав він.

С.ПАСІЧНИК,
студкор газети.

Конкурси

ЗАБУДОВА КУЛЬТУРНОГО ПРОСТОРУ НА АНДРІЇВСЬКОМУ...

международный фестиваль дизайна архитектурной среды

функціональний зміст повинен нести цей культурний простір, як повинна розвиватися прилегла територія... Але головне те, що в конкурсі брали участь випускники КНУБА і його аспіранти. І стали володарями премій.
Одним словом, про міжнародний молодіжний професійний фестиваль ДАС ФЕСТ – Дизайн архітектурного середовища.

13 Листопада 2012 року, в рамках III Міжнародного фестивалю дизайну архітектурного середовища DAS FEST 2012, стартував конкурс на архітектурну концепцію культурного простору на Андріївському узвозі. Мета конкурсу —

студенти профільних вузів країни. За його підсумками були визначені молоді переможці та призери конкурсу.

Цей конкурс став чудовою можливістю для молодих людей віком до 35 років, які володіють професійною

Газета «Архітектура і Будівництво» продовжує розповідати про головну «больову» точку Києва — Андріївський спуск. І насамперед про молодіжний конкурс на концепцію культурного простору на Андріївському. Адже важливо зрозуміти, які шляхи вирішення проблеми старої частини міста бачать молоді архітектори, який

Петро Маркман, головний редактор архітектурного журналу А + С Борис Єрофалов, а також представники експертної громадськості Владислава Осьмак та Євген Карась. Очолив журі Президент Союзу архітекторів України Володимир

одного з майбутніх об'єктів компанії.

II ПРЕМІЯ:

Волинець Ірина, Процик Марія — студентки 6-го курсу Національного університету «Львівська політехніка» — факультет архітектури, кафедра архітектурного проектування.

Цей проект володіє особливою чарівністю... Студентки-дипломниці зі Львова створили ландшафтне рішення з криволінійними пішохідними доріжками, що виходять на вулиці в декількох точках, і відкритим амфітеатром... «Можна гуляти алеєю, милуватися Андріївським, або спуститися вниз. Там три споруди — ресторан, конференц-зал на перепаді рельєфу і кафе. А в центрі закритого периметра — зелений амфітеатр. Ми ще думали про те, щоб на стіні сусіднього високого будинку показувати фільми. А з боку вулиці зробити медіа-фасад: відобразити будівлі, які стояли на цьому місці раніше», — каже одна з авторів проекту Ірина Волинець.

Головне, що об'єднує всі думки учасників і членів журі (часом, достатньо категоричні) — необхідність подібних конкурсів для творчого зростання молодих архітекторів. Як зауважив Андрій Соловійов, йому доводилося брати участь у подібних конкурсах в США, Данії та Росії. Однак досить вузькі рамки, в яких доводиться рости молодим українським фахівцям, неминуче обмежували успіх.

III ПРЕМІЯ:

Восколович Андрій, Борисенко Микита, Пономарьов Данило — випускники Київського національного університету будівництва і архітектури, архітектори АБ «Архіпластика».

ЗАОХОЧУВАЛЬНІ ПРЕМІЇ:

1 премія: **Ковальчук Ксенія** — аспірантка кафедри інформаційних технологій в архітектурі (КНУБА), ТОВ «ПТАБ «Ю.Серегін», Паршикова Марія — випусниця КНУБА 2010, кафедра теорії архітектури, УкрНДІ проектреставрації, архітектор 1-й категорії, Харута Марія — випусниця КНУБА 2010, кафедра теорії архітектури, архітектор — фрилансер; 2-га премія: **Слажнев Борис** — аспірант Національної академії зображувального мистецтва і архітектури, 3-тя премія: **Базаренко Юрій, Шумаєв Роман** — архітектори.

Редакція газети «А+Б» зв'язалася з випускницями КНУБА 2010 — володарками 1-ї заохочувальної премії. Ми задали декілька питань **Ксенії Ковальчук**:

Скажіть, Ксенію, що вам дала участь у конкурсі ДАС ФЕСТ?

— Я вважаю, що для молодих архітекторів участь у різноманітних конкурсах є надзвичайно корисною. Саме тут можна стикнутися зі складними, але цікавими завданнями, спробувати себе у їх вирішенні, проявити у повній мірі свій творчий потенціал та, з часом, виробити свій особистий професійний почерк... Тому, паралельна з роботою конкурсна діяльність є для молодого спеціаліста, що дійсно хоче розвиватися в своїй галузі, просто необхідною. Для нашої команди це була перша спроба спільної роботи і тому вдвічі приємно, що вона була відмічена журі конкурсу.

Ви взяли участь у забудові історичного місця Києва — Андріївського узвозу. Що

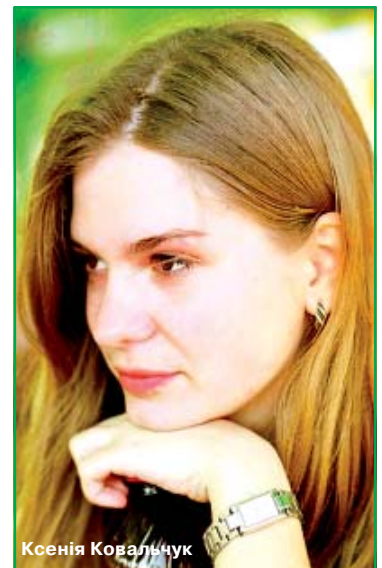
було головним у вашій творчій концепції?

— В нашому випадку було поставлене складне, тонке та при цьому всьому надихаюче, завдання — пошук архітектурної концепції суперечливої ділянки кварталу «Юність» на Андріївському узвозі. Нова забудова в історичному контексті вже сама по собі є викликом для будь-якого архітектора. До того ж це є справою честі кожного киянина взяти участь у вирішенні долі рідного Андріївського узвозу, а для архітектора — висловити своє бачення його подальшого розвитку.

Головне завдання, яке ми собі поставили на початку роботи, було створити ділянку, яка б стала невід'ємною частиною Андріївського узвозу, його продовженням та виразним носієм його атмосфери. Ми хотіли, аби вона була корисною у соціальному та культурному сенсі, відкритою для всіх відвідувачів (у просторовому та організаційному аспектах), зручною та гостинною.

Що нового Ви запропонували у своєму проекті?

— В сучасних архітектурних дослідженнях при постановці питання про нове будівництво в контексті історичної забудови, наразі часто фігурують дві крайнощі — чи повністю копіювати історичну забудову, чи навпаки, кидати виклик усім стилям і вписувати в історичний контекст

Ксенія Ковальчук

принципово сучасний об'єм. В нашій конкурсній роботі ми собі поставили завдання уникнути обох крайнощів та знайти тонку стежинку між цими двома підходами.

Головну стратегічну ділянку — ту, що виходить фасадом на Андріївський узвіз, ми запропонували залишити незабудованою, лишивши на її місці відкритий простір. Облаштований для зупинки та відпочинку, він мимоволі запрошує гостей на територію комплексу. Тим самим ми уникли стильового дисонансу між новою та існуючою забудовою Андріївського узвозу та організували вхідну групу комплексу найбільш, на нашу думку, демократичним чином.

В наш час, коли архітектор постає перед завданням проектування на такій відповідальній ділянці, він стикається з перш за все з морально-етичною дилемою: як задовольнити свої творчі амбіції та лишитися у відповідності з помірним контекстом. В роботі з історичним середовищем міста головною лишається теза — не нашкод. Ми спробували висловити своє бачення цієї важливої частини Києва і дуже задоволені, що воно було підтримано журі.

Підготовлено газетою.

Володарі I-ї та II-ї премій

визначення кращого архітектурного задуму забудови культурної території в кварталі «Юність» на Андріївському узвозі (терен колишньої фабрики «Юність» за адресою вул. Фролівська, 9-11) з урахуванням умов і обмежень роботи з історичним середовищем і збереження притаманного вулиці духу місцевості.

архітектурною мовою або вивчають її (навички проектування, організації простору, графічної подачі проєктів) висловитися на животрепетну для Києва тему. Заявки на конкурс подали понад 100 молодих архітекторів з різних міст України, запропоновано 21 проєкт. Конкурсна програма була погоджена з Національною спілкою архітекторів Украї-

Гусаков. Ось що він сказав: «Ми підтримали рішення побудувати на Андріївському узвозі кілька об'єктів, об'єднаних в загальний мультикультурний комплекс.

Це справа для дуже досвідчених архітекторів... Результати цього конкурсу нас приємно здивували. Дуже потужні роботи, з цікавими ідеями. У проєктах присутнє і переосмислення історичної архітектурної спадщини, і бажання залишити на обличчі міста слід сучасної епохи».

Нарешті підсумки молодіжного архітектурного конкурсу в рамках студентського фестивалю DAS FEST підбиті. Журі оголосило імена переможців.

I ПРЕМІЯ:

Соловійов Андрій, Шевченко Іван — студенти 4-го курсу Харківського національного університету будівництва і архітектури, кафедра основ архітектури.

До речі, лауреати першої премії отримали ще й пропозицію «ЕСТА Холдингу» про участь вже в абсолютно реальному і оплачуваному конкурсі на розробку концепції

III-тя премія — у випускників КНУБА

Вітають кнубіців (III премія)

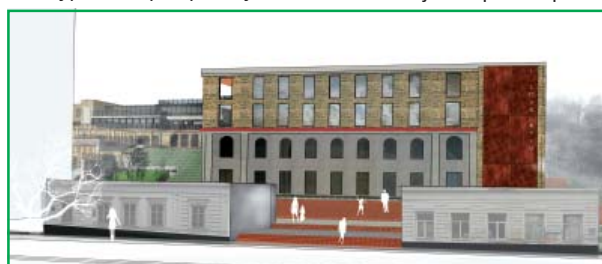
Ініціатором конкурсу, підтриманого Національною спілкою архітекторів України, стала відома компанія ЕСТА Холдинг — найбільший український інвестор у сфері нерухомості. У конкурсі брали участь як молоді архітектори, так і

ни і схвалена президентом НСАУ, і носила виключно навчальний характер.

У журі конкурсу увійшли такі імениті українські архітектори як Віталій Отченашко, Володимир Шевченко, Вадим Заплатников,

Володарки заохочувальної премії (КНУБА)

Вид з боку вул. Боричів тік

Вигляд конкурсного проєкту зверху

Фрагмент благоустрою території

Творчість кнубівців

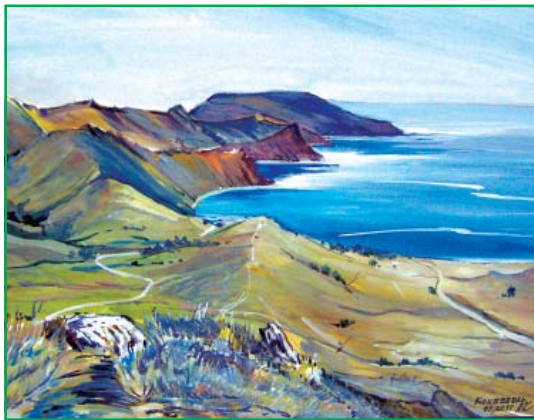
ПОДОРОЖІ В ЕТЮДАХ І НАЧЕРКАХ
ОЛЕКСАНДРА КАЩЕНКА

Олександра Володимировича Кащенко всі знають насамперед як декана архітектурного факультету КНУБА. З його ж художньою творчістю знайомі, в основному, його співробітники, колеги-архітектори, учні, друзі. Сьогодні наша газета пропонує читачам деякі творчі роботи Олександра Володимировича.

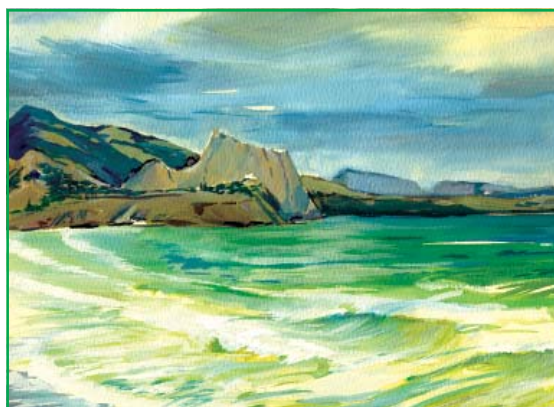
Подорожі Олександра Кащенко супроводжуються етюдами і начерками, виконаними з натури, швидко і в різних техніках. Це своєрідне художнє втілення побаченого, відображення природи, архітектури, вражень від нових місць. В таких художніх роботах якнайповніше сконцентровано емоції, відчуття миттєвості, особливості сприйняття простору, форми, кольору...

Брюгге (Бельгія). Олія

Коктебель (Крим). Гуаш

Новий світ (Крим) Акварель

Нордлінген (Німеччина). Олівець

Моя думка

ЯЗИК МІГ ЛЮДЕЙ
ПОГОДИТИ, А МІГ І БІДИ
НАТВОРИТИ...

Людині дане велике чудо – уміння говорити. Наше мовлення – це відбиття думок, учинків, поглядів, переконань, нашого духовного світу. Без великого дарунка – мовлення – людина втратила б більшу частину себе. За допомогою слова ми відстоюємо власну думку, переконуємо, сперечаємось.

СЛОВА приносять і радість, і біль, і щастя, і неприємні відчуття... У наш час вони втратили будь-який зміст і серйозність намірів. Не дарма вікують народні прислів'я та приказки на різні події життя. Наш народ слов'янський багатий на такий скарб. У спілкуванні є чимало відомих висловів: «Мовчання – золото. Так вони удвох і дорожчають», «Слово не горобець – вискочить не впіймаєш», «Мовчання – золоте словечко», «Від меча рана загоїться, а від лихого слова – ніколи», «Впік мене лихим словом, не треба й вогню», «Де мало слів, там більше правди» та ін.

Спочатку, ніж вимовити – слід подумати. Не дарма говорять: «Сто раз відмір – один раз відріж». Хоча, в наш час цього правила мало, хто дотримується, і навіть не задумуються над сказаним. Значна ж частина молоді абсолютно не контролює свої висловлювання. Русизми, слова – «паразити», ненормативна лексика – звичне кожній десятій молодій людині. Але це не головна проблема у спілкуванні нинішніх юнаків та дівчат.

Слово... Воно наш постійний супутник у житті. Якщо ми звернемося до древніх книг, прочитаємо виречення древніх мудреців, то побачимо, що в старі часи слову приділялася значна роль у житті людини. Жодна поважача себе особа не посміла б сказати необдумане слово, кинути фразу на вітер. Все ретельно продумувалося, щоб кожне слово досягло мети. Лише від нас залежить, які слова добирати для спілкування з іншими людьми. Такі, що допоможуть знайти друзів, чи такі, внаслідок вживання яких втрачаються гарні стосунки. Слово вимагає обережного ставлення до себе, вміння ним правильно користуватися. І зовсім неправильно ми чинимо, коли вживаємо грубі, непристойні слова, забуваючи, що яке слово скажемо, таке до нас і повернеться. А тому:

прислухаймося не лише до слів інших людей, а й до того, як говоримо самі.

Мова, як основний засіб спілкування, грала важливу роль у відносинах між людьми. Язик міг людей погодити, але міг і біди натворити. Він буває милим і солодким, але також колючим і болючим. Треба ним обережно і вміло користуватися.

Тому що образити людину словами – нічого не варте. Це ніби звичний жест і багатьом до цього байдуже. Кожен готовий сказати супернику, недругу гідоту, аби залишитись правим за будь-яких обставин, не бути приниженим. Кожен так сильно відстоює своє «Я», що зовсім забуває про повагу до ближнього, про заповідь Божу: «Люби свого ближнього, як самого себе». Звідси запитання: це ми так себе любимо? Так себе поважаємо?

Але найбільш боляче – дізнатись «правду», як то кажуть «в лапках». У наш час люди, на жаль, часто застосовують слова саме в такий спосіб. Що за «мода» пішла зводити наклеп на людей, «обливати брудом» поза спиною? Хочу нагадати, що все таємне обов'язково рано чи пізно стає явним! І ще одне. Думаю, кожен знає заповідь Божу: «Не судіть і не судимі будете!». Про справи і вчинки інших не можна судити, не маючи повноти знань. Тому що має її тільки Бог!

Сподіваюсь, що кожен з нас, задумавшись над цим і зробив висновки. Ми повинні вміти відповідати за свої слова. Вільям Шекспір писав: **Грехи других судить ви так усердно рвётесь, начните со своих и до чужих не доберётесь.**

Контролюйте свою лексику і поважайте один одного. Слово, нехай буде для спілкування, для корисних справ і для приємних моментів!

Оксана БИЧКОВА,
студентка ФАІТ група ПНК-31.

Коротко

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ArcGIS НА
ФАКУЛЬТЕТІ ГІСУТ

5-го квітня 2013 року в ГІС лабораторії факультету геоінформаційних систем та управління територіями відбулася презентація сучасних програмних засобів геоінформаційних технологій ArcGIS, виробництва Інституту системних досліджень навколишнього середовища (Esri Inc. (CA,USA). США. Презентацію провів Е.С. Середін – президент українсько-американської компанії ЕКОММ – офіційного дистриб'ютера ланки програмних продуктів ArcGIS. Презентація була проведена для студентів 3-го та 4-го курсів спеціальностей «ГІСТ», «ЗІК» та «Геодезія».

при опублікуванні різноманітних картографічних матеріалів, необхідних для забезпечення управління територіями в сучасних умовах.

Під час презентації відзначалося про високий стан впровадження сучасних геоінформаційних технологій в навчальний процес підготовки студентів на факультеті, в зв'язку з чим було досягнуто домовленості про надання студентам – випускникам сертифікату кваліфікованих користувачів ArcGIS.

Ю.О. КАРПІНСЬКИЙ,
зав кафебри геоінформатики і фотограмметрії

ДИСКУСІЙНИЙ КЛУБ Л.Д.КУЧМИ
«УКРАЇНА» ЗАПРОШУЄ...

До нашого університету на ім'я ректора професора П.М.Кулікова надійшла інформація про те, що «Інститут стратегічних оцінок (ISO) при Президентському фонді Л.Д.Кучми «Україна» організовує дискусійний клуб: «Радикальна податкова реформа – виклик для України».

МЕТОЮ організації клубу є розробка концепції радикальної податкової реформи для України та подання її на розгляд керівництву держави, уряду, відповідним міністерствам і відомствам.

Дискусійний клуб працюватиме протягом 2013-2014 років у формі: спілкування електронною поштою (учасники клубу вносять свої пропозиції до концепції, а ІСО надсилає їм постановочні питання й напрацьовані матеріали). До роботи у дискусійному клубі запрошуються всі бажаючі науковці і фахівці з податкової тематики.

Відбудуватимуться засідання круглих столів, куди запрошуватимуться учасники клубу, які внесли найбільш конструктивні пропозиції,

для відпрацювання концепції радикальної податкової реформи.

За підсумками роботи дискусійного клубу буде проведена науково-практична конференція із запрошенням усіх учасників клубу.

Найбільш активні учасники клубу будуть відзначені преміями Президентського фонду Л.Д.Кучми «Україна».

Детально про організацію, роботу та результати діяльності дискусійного клубу викладено на сайті [ICOwww.kuchma.org.ua](http://www.kuchma.org.ua)

Телефон для довідок (044) 465-93-50.

Електронна адреса:
konkurs-ISO@ukr.net (в темі листа зазначити: «дискусійний клуб»).

Career Week KNUBA
2013

Київський національний університет будівництва і архітектури проводить ряд заходів, спрямованих на працевлаштування кращих студентів нашого вузу. В рамках проекту «Career Week KNUBA» буде проведена серія тренінгів та Ярмарка вакансій.

Метою заходу є особисте знайомство найкращих студентів і випускників КНУБА з роботодавцями України та вакансіями, що вони пропонують.

Компанії-лідери українського будівельного ринку матимуть можливість знайти талановиті кадри для співпраці та донести свої побажання майбутнім співробітникам.

Студенти та випускники зможуть більше дізнатись про найпростіші шляхи пошуку роботи, вимоги роботодавців, прослухавши серію тренінгів, та знайти роботу своєї мрії.

«Career Week KNUBA» має дві основні складові:

1. Проведення освітніх тренінгів-лекцій з тематики працевлаштування (22-26 квітня 2013)

22 квітня 2013: Тренінг «Поточне та перспективне планування власного життя»

– життєві цілі

– стратегічне планування власного життя

– упевнене сходження до мрії

23 квітня 2013: Тренінг «Ефективне резюме»

– поняття резюме, супровідний лист;

– структура резюме;

– аналіз та застосування резюме.

– що треба обов'язково вказувати?

– правила оформлення.

24 квітня 2013: Тренінг: «Успішна самопрезентація»

– що таке самопрезентація;

– імідж під час презентації, чітке формулювання власної позиції та інтересів;

– мистецтво спілкування з роботодавцями

– імідж успішної людини

– напрацювання арсеналу засобів мовлення, навичок викладу думок та аргументації точки зору.

25 квітня 2013: Тренінг: «Секрети успішної співбесіди»

– місце і значення співбесіди з роботодавцем у процесі пошуку роботи;

– типи співбесід;

– підготовка до співбесіди з роботодавцем;

– типові запитання при співбесіді;

– мова тіла;

– правила поведінки під час співбесіди.

2. Виставка кар'єри «Career Week KNUBA» (25.04.2013)

09.40 – 10.20 Прибуття представників компаній.

10.20 – 10.40 Урочисте відкриття Ярмарку вакансій «Career Week KNUBA».

10.40 – 14.30 Проведення презентацій компаній-учасниць.

15.00 – 16.30 Підбиття підсумків «Career Week KNUBA».

Додаткова інформація: http://vk.com/Career_Week

Ольга КОНОНЧУК,
директор по комунікаціям «СтудМіс України»

Військовій кафедрі КНУБА присвячується

НЕХАЙ НІКОЛИ НЕ ПОВТОРИТЬСЯ ТРАГЕДІЯ ЧОРНОБИЛЮ...

Напередодні 27-ї річниці страшної трагедії на Землі – трагедії Чорнобиля – газета «Архітектура і Будівництво» знайомить читачів зі спогадами ліквідатора наслідків аварії на ЧАЕС 1986 року. Бесіду з начальником військової кафедри Київського інженерно-будівельного інституту, полковником запасу Євгеном Васильовичем Мельником веде полковник В.Г.Дзюбенко, також учасник ліквідації аварії на ЧАЕС 1986 року.

ПЕРШ, ніж розпочати свою розмову, ліквідатори згадали тих, хто, виконавши свій службовий обов'язок перед батьківщиною, загинув від вогню, радіації, затуливши собою не лише близьких, а й далеких людей. Усіх нас. Серед них полковники Юрій Іванович Олійник, Анатолій Сергійович Ярусов, підполковники Анатолій Іванович Іванов, Сергій Іванович Кравець, Григорій Миколайович Плотников, майор Олександр Никифорович Клімкін.

Ось імена тих, хто залишився в живих, хто своєю працею на ЧАЕС, втрачаючи здоров'я, рятував майбутнє. Вас, нинішнє нове молоде покоління! Це полковники Євген Васильович Мельник, Микола Мефодійович Кліменко, Федір Григорович Ледовський, Володимир Григорович Дзюбенко, Віктор Дмитрович Горобинський, підполковники Віктор Володимирович Таранюк, Сергій Михайлович Оганджанов, майор Володимир Петрович Литвиненко.

Трохи про оповідача. Полковник запасу Євген Васильович Мельник народився в Ярославській області, в сім'ї селянина, 1935 року. Протягом

ПТС-2 – плаваючий транспортер. За його допомогою вивозили радіоактивні уламки і ґрунт у могильники.

жовтня 1985 р. по вересень 1988 р. очолював військову кафедру КІБІ. З 27 липня по 9 вересня 1986 року – начальник оперативної групи інженерних військ Міністерства оборони СРСР. Штаб утворення інженерних військ МО СРСР у м. Чорнобиль.

— Євгене Васильовичу, сьогодні не є таємницею, яким було угруповання інженерних військ МО СРСР. Які задачі воно виконувало?

— Ти ж був, Володимире Григоровичу, у мене в штабі офіцером по водоохоронним спорудам і пам'ятаєш, який то був важкий період для всіх військових інженерів, хіміків, медиків, цивільних будівельників, водіїв та ін. ліквідаторів... Угруповання інженерних військ МО СРСР, задіяне по ліквідації аварії, складало приблизно 11700 чол. Це не враховуючи частин інженерних військ Київського військового округу (штаб знаходився в селі Терехи). Задачі були різноманітними і специфічними, важкими по всім напрямкам ліквідації наслідків ядерної катастрофи на ЧАЕС.

Найнебезпечнішу і важку роботу довелося виконувати, щоб заглушити четвертий реактор, який вибухнув, знизити рівні радіації полковнику Ю.І. Олійнику — командир батальйону спеціальних робіт. Він очолював особовий склад Броварської бригади спеціальних робіт чисельністю 600 чол., який мав дислокацію в с. Карагод. Їх ще називали «смертниками». Бригада виконувала задачі в зонах з високим рівнем радіації: завантажувала і вивозила радіоактивне паливо (твєли); розбирала завали навколо 4-го енергоблоку і вивозила уламки будівельних конструкцій в могильники; туди ж зрізали і вивозили радіоактивний ґрунт. Крім того, готували і облаштовували майданчики для встановлення

двох баштових кранів «ДЕМАГ», висотою 105 метрів; укладали бетонні плити по периметру 4-го енергоблоку під саркофаг. За допомогою плаваючого транспортеру ПТС-2, який був частково захищений свинцевими листами для безпеки екіпажу, також вивозили радіоактивні уламки і ґрунт у могильники. Завдяки групам ліквідаторів під керівництвом полковників Ярусова А.С., Ледовського Ф.Г., Кліменка М.М., підполковників Плотникова Г.М., Іванова А.І., майора Клімкіна О.Н. виконана робота по дезактивації пульту керування, промзони, службових і технічних приміщень, яку вони здійснювали разом з хіміками.

— Що за випадок стався з інженерною машиною розгородження — ІМР-2? Як він провалився в розщелину реактора 4-го енергоблоку? Чи дісталася Вам як керівнику на засіданні Урядової комісії СРСР?

— На жаль, був такий неприємний і небезпечний випадок — екіпаж загинув. Згадувати важко, прикро. Справді, помилка геодезистів призвела до того, що на плані виконання робіт по розчищенню ділянки біля 4-го енергоблоку не вказана комунікація, скрита в підземному коробі. ІМР-2 вагою 47 тон провалився в велику траншею, яку механік — водій не міг бачити, як і офіцер-оператор машини. Машина лягла на бік, на стрілу-маніпулятор і відвал бульдозера. Біда в тому, що евакуація здійснювалась в умовах, коли рівень радіації біля 4-го енергоблоку з переду машини 1200 ренген/год., а позаду 980 ренген/год. Наказ Урядової комісії був однозначний: евакуювати машину з 4-го енергоблоку і не гальмувати графік підготовчих робіт під баштові крани «ДЕМАГ».

Я наказав підполковнику С.І. Кравець, відповідальному за технічне забезпечення, взяти трьох добровольців і за допомогою трьох броньованих ремонтних евакуаційних машин — «БРЕМ» витягнути ІМР-2 з під реактора та відтягти його до пункту санітарної обробки майна і техніки (ПУСО). Героїчне завдання було виконано. Про це повідомили Урядовій комісії, яку очолював заступник голови Верховної Ради СРСР С.А. Ведерников. На жаль, підполковник С.І. Кравець отримав велику дозу радіаційного опромінювання. І з нами його вже нема...

— Що було далі з ІМР-2? Чи вдалося його у подальшому ввести в дію? (До речі, таких унікальних машин було лише п'ять і кожна на вагу золота! — від автора.)

ІМР-2 — інженерна машина розгородження з додатковим освинцюванням екіпажу масою 7 тон. Працювала з великим рівнем радіоактивного опромінювання до 1 тис. ренген на годину.

— Цікаво, що на нашому пункті санітарної обробки майна і техніки (ПУСО), машину обробляли хімічними розчинами протягом двох тижнів. Це нічого не дало, тому на броні накопичилась радіація до 2100 ренг/годину, що стало небезпечним для екіпажу. Рішенням Урядової комісії ІМР-2 відтягнули на відкриту ділянку могильника, де знаходилось приблизно до 25 тисяч одиниць різноманітної техніки з високим рівнем радіації. Ось так було...

— Як виконувалися задачі, пов'язані з вивозом радіоактивних уламків ґрунту?

— Те ж не проста задача. Спеціалізованої техніки з високим рівнем захисту екіпажу від радіації не було як у цивільних, так і у військових. То ж і прийшло фронтове рішення самозахисту. Вирішили облаштувати плаваючий транспортер ПТС-2 свинцевими листами для зменшення рівня радіоактивного опромінення екіпажу. Хоч і не вдосконалено, але на той час іншого виходу не було. Задачу треба було виконувати будь-якою ціною.

— І сьогодні всі ПТС-2 і ІМР-2 на могильнику техніки?

— А де ж їм ще бути...

— Як Ви сприйняли людський фактор, коли на заміну чотирьом японським роботам, які зачверли на даху 3-го енергоблоку і не виконали задачу по скиданню уламків графіту на землю, довелося прийти людям?

Монтаж 2-х баштових кранів «ДЕМАГ» на 4-му блоці ЧАЕС. 1986 р.

— Не уявляєш собі, яке то було важке і непросто рішення Урядової комісії: наказати генералу М.І. Петрову здійснити за допомогою добровольців - військовослужбовців скидання графіту з даху вручну... Іншого виходу з ситуації не було. Відібрали близько 200 добровольців, забезпечили їх індивідуальними засобами захисту

(120), бульдозери (120)... Така непроста технічна задача — організувати справедливий вивіз щебеню на об'єкти... Ти сам відчув все на своїй шкурі...

Для захисту місцевих річок від радіаційного графіту необхідно було побудувати у заплаві річок Уж, Прип'ять та ін. водоохоронні споруди: глухі, переливні, фільтруючі дамби. Ми побудували їх 153 штуки, загальною протячністю до 1500 км. Цікаво, що під час будівництва дамб я зустрів випускників нашої військової кафедри — командирів дорожніх взводів. Приємно відзначити, що після закінчення робіт був здійснений обліт на гелікоптері зони виконання водоохоронних робіт разом з головою Урядової комісії Н.І. Ведерниковим (заст. голови Ради Міністрів СРСР М.І. Рижкова). Робота була прийнята з оцінкою — «добре».

— Розкажіть ще про роботу дорожнього полку Закарпатського військового округу (штаб: село Термахівка) ...

— Добре відомо, що без доріг нікуди... Це як артерії, що з'єднують організм з усіма частинами тіла. Оскільки Рудий ліс, що прилягає до

Чорнобильської АЕС, прийняв на себе найбільшу частку викиду радіоактивного пилу під час вибуху реактора і мав великі зони опромінювання, то неможливо було використовувати дорогу, що пролягає поруч. Для пересування вантажів в короткий термін побудували об'їзну дорогу. Це дороги на с. Копачі і с. Зелений мис та ін.

Оперативна група МО СРСР, серпень 1986 р. м. Чорнобиль. Військова кафедра КІБІ. Верх. ряд, зліва направо: підполковник Дзюбенко В.Г. (перший), полковник Мельник Є.В. (четвертий); Нижній ряд, зліва направо: майор Литвиненко В.П. (перший), підполковник Кравець С.І. (другий).

і спрямували на виконання задачі. Після виконання робіт кожному видали відрядження додому і по 200 руб. Подальша доля їх відома лише Всевишньому.

— Тепер про проблему зі щебенем. Адже цей будівельний матеріал як повітря необхідний був як на саркофаг, так і на водоохоронні споруди (такі як глухі і фільтруючі дамби і перемички для затримання радіоактивних матеріалів під час повені) у зоні відчуження?

— Справа не проста. Щебень везли на баржах по Дніпру в порт Прип'ять, так як іншого не було, і складали у великі купи. Щоб забезпечити закладання бетону у саркофаг, розгорнули польовий бетонний завод резерву Верховного Головнокомандуючого. До речі, таке рішення прийняв Голова Ради Міністрів СРСР М.І. Рижков. Там працювали 2,5 тисячі бетонозмішувачів і 1 тисяча штук самоскидів. Приплюсуємо сюди ще наші зведені частини: Прибалтійський полк (1-й батальйон — Естонія; 2-й батальйон — Латвія; 3-й батальйон — Литва, 4-й батальйон — Калінінград). Загальна чисельність прибалтійських самоскидів МАЗ — 400 штук. Московський полк: 1-й батальйон — Ярославська обл.; 2-й батальйон — Володимирська обл.; 3-й батальйон — Суздальська обл.; 4-й — Костромська обл. Загальна чисельність самоскидів КАМАЗ — 400 штук. Додамо ще екскаватори (160), грейдери

напрямах. За виконання цих задач були відповідальні наші офіцери: полковник В.Д. Горобинський, підполковники В.В. Таранюк, С.М. Оганджанов, майор В.П. Литвиненко, що виконали завдання з честю.

Мало хто знає, що учасники ліквідатори аварії на ЧАЕС 1986 року за героїчні дії були прирівняні постановою Ради Міністрів СРСР до учасників Великої Вітчизняної війни. Всі офіцери військової кафедри КІБІ, які брали участь у ліквідації аварії на ЧАЕС 1986 року, нагороджені державними орденами СРСР.

**В.Г.ДЗЮБЕНКО,
ст. викладач кафедри ОПНС,
учасник ліквідації аварії
на ЧАЕС 1986 року**

ВІД ГАЗЕТИ: Дуже важливо донести до читачів таке інтерв'ю. Прошло вже багато років з тієї страшної катастрофи. Хочеться, щоб люди знали, як все було, хто ліквідував наслідки аварії, як ставилися до своєї роботи люди в епіцентрі вибуху... Адже ця аварія вже увійшла в історію України, та й в історію всього світу як сама глобальна катастрофа на нашій планеті... Дякуємо авторам цього матеріалу, які розповіли студентам університету про героїзм офіцерів військової кафедри КНУБА у виконанні службового обов'язку!

Відкрита ділянка могильника. Тут до 25 одиниць техніки з високим рівнем радіації

Водозахисні дамби для захисту річок від графіту. Знімок з вертольоту.

Студентська творчість

ЧОРНОБИЛЬ — БІЛЬ
КОЖНОЇ ДУШІ...

Не знали ще такого лиха:
Повсюди смерть незрима, тиха.
Скрізь шаленіло в світі зло,
Ніде спасіння не було...

Борис Брін

26 квітня 1986 року — незабутня дата для нашого народу. Це день чорнобильського лиха, болю та сліз, суму... Забути чи викреслити її — неможливо. Аварія стала новою віхою відліку в історії атомної енергетики, показала, наскільки небезпечна, позбавлена контролю, сила атома і як важко вгамувати її. «Жилось легко, Жилось безбережно, Та вибух дістав нас — Пожежа!» (Іовенко С.)

Найперший удар стихії прийняла на себе воєнізована пожежна частина атомної станції. Вони знали, на що йдуть, коли опинились у самому ядрі смертельної радіації... А їх, як завжди, чекали дома з роботи... Ціною неймовірних зусиль і свого життя вони зупинили неприборкану стихію над аварійним енергоблоком. Вічна їм слава і пам'ять!

Живі і мертві... всі відважні
Вітчизни — матері сини.
Людське життя, мов цвіт черешні,
Оспалось... не з їх вини!
Народна творчість
Наш земний уклін, довічна
вдячність усім тим, хто, ризикуючи
здоров'ям і життям, брав участь у
ліквідації наслідків аварії, відроджував
і відроджує до нового життя обпалену
радіацією землю.

Від цієї трагедії немає ліку
людським втратам, немає реальної
оцінки завданої шкоди здоров'ю та
неможливо виміряти моральну травму
всього народу. Люди покидали
рідні домівки, ніхто тоді не думав, що
назавжди. Дехто намагався поверну-
тись та зустрічав на своєму шляху
колючий дріт... «Порожня зона, Край
мовчанья! Тут цезій бродить по
полям» ...

От уже проходять чергові роки після аварії на Чорнобильській АЕС. Але біль не вщухає, тривога не покидає серця. Він і досі дає знати про себе. Радіоактивне забруднення великих територій землі, озер та рік. А людське життя? Ні для кого не секрет, що багато людей після аварії загинуло, ще більше — захворіло. Підвищилася частота захворювань на рак як у дітей, так і в дорослих.

Такий урок народу піднесло життя. Головне — зробити з нього правильний висновок. Надіюсь, що в майбутньому держава нас вбереже від таких глобальних аварій. Наслідки ж цієї ми будемо «пожинати» ще певний період часу. Ми повинні не забувати, що Батьківщина у нас одна й берегти та дбати про неї — наш обов'язок!
Все, що могли, — зробили,
У весни, в сади вбирати, —
Щоб життя починати знову.
Роботу творить буденну...
І, не шкодуючи сили,
І кликають мужність на чати —
Вбирати землю в обнову.
Обпалену та незнищену.

Микола Сингаївський

Оксана БИЧКОВА,
студентка ПНК - 31

Спорт

СТУДЕНТСЬКА ЛІГА ФК
«ДИНАМО» КИЇВ

СТУДЕНТСЬКА профспілкова організація м. Києва та фан-клуб ФК «Динамо» Київ заснували спільний проект: «Студентська футбольна ліга ФК «Динамо» Київ 2013 р». У рамках проекту команди вищих навчальних закладів Києва

про-ведуть чемпіонат і визначать найсильнішого.

Студентська ліга проводиться в друге. У новому 2013-му році список учасників розширився з 12 до 16 команд. Матчі відбудуться на спортивно-тренувальній базі ФК

«Динамо» Київ у Конче-Заспі. Фінал турніру відбудеться на стадіоні «Динамо» ім. В.В. Лобановського.

20 березня відбулась церемонія жеребкування Студентської футбольної ліги 2013р. По регламенту турніру 16 команд були поділені на чотири корзини, згідно рейтингу, за принципом чемпіонату Європи.

За підтримки профкому студентів університету команда КНУБА бере участь у змаганнях та за підсумком жеребкування виступатиме в групі В: 1. КНУБА; 2. Університет ринкових відносин; 3. Національний університет ім. Т.Г. Шевченка (КНУ); 4. Київський політехнічний університет (КПІ).

Олександр ГАВРИЛЮК,
заступник голови профкому студентів КНУБА.

Булгаковскими тропками

«ДОМ ПОСТРОЙКИ ИЗУМИТЕЛЬНОЙ»...

Пришла весна. В Киеве потеплело, и многим хочется поскорее выбраться на прогулку. А поскольку зелени еще нет, в лучах весеннего солнца можно рассматривать весь город: архитектурные детали зданий, которые обычно прячет листва, памятники и скульптуры. Или просто побродить по неизвестным улочкам старых кварталов.

КИЕВ дарил и продолжает дарить миру выдающихся личностей. Даже после того, как они покидали родной дом, они не забывали увековечить свой родной город в своих произведениях. Так, урожденный киевлянин Михаил Булгаков прожил в городе на Днепре первую половину жизни, и стал одним из немногих классиков, которые обессмертили Киев в своих книгах. О Киеве писали и Куприн, и Паустовский, но лишь Булгаков смог описать родной город с такой любовью и юмором. В одном из писем писатель признается: «Я спал сейчас, и мне приснился Киев»...

Знаете, что Михаил Булгаков относил к достопримечательностям города Киева? «Это киевские вывески. Что на них только написано, уму непостижимо... Нельзя же в самом деле отбить в слове «гомеопатическая» букву «я» и

думать, что благодаря этому аптека превратится из русской в украинскую. Нужно, наконец, условиться, как будет называться то место, где стригут и бреют граждан: «голярня», «перукарня», «цирульня», или просто-напросто «парикмахерская!».

В Киеве есть много мест, описанных в романе «Белая гвардия» Михаила Булгакова. В основном, они все находятся по пути домой, где жил Алексей Турбин и семья Булгаковых, т.е. по пути на Андреевский спуск, 13.

Вот так и вошел в историю замечательный дом на углу улиц Богдана Хмельницкого и Лысенко под номером 30/10. В этом роскошном здании находился магазин мадам Анжу. Кстати, в кафе-кондитерской «Франсуа», которая когда-то была в доме напротив, засиживался и сам Мастер с возлюбленной Тасей Лаппа.

Кто такая мадам Анжу? И была ли она реальностью? Или это вымысел историков? Однако, ее одиозная фигура навсегда связана с Киевом.

Этот дом был построен в 1901 году по проекту архитектора Яскевича, как доходный. Квартиры в доме сдавались под жилье, а первый этаж тогда, как, впрочем, и сейчас, занимали роскошные магазины. «Магазин «Парижский шик» мадам Анжу с колокольчиком на дверях помещался в самом центре Города, на Театральной улице, проходящей позади оперного театра, в огромном многоэтажном доме, и именно в первом этаже. Три ступеньки вели с улицы через стеклянную дверь в магазин, а по бокам стеклянные двери были два окна, завешанные тюлевыми пыльными занавесками... На левом окне была нарисована цветная дамская шляпа с золотыми словами «Шик паризьен». В

дореволюционные времена здесь был магазин только прокатных костюмов, а мадам звали просто Ольгой. Плакаты по обе стороны двери призывают приобщиться к классике шикарной французской галантереи.

Есть даже шуточная песня на стихи известного советского писателя-юмориста Владлена Бахнова (1924—1994), положенная на музыку питерским бардом Александром Дольским (г.р. 1938) «Мадам Анжа»: Я вам, ребята, расскажу, Как был влюблен в мадам Анжу, Мадам Анжа, мадам Анжа Была безбожно хороша! Однако незадачливый ухажер потерпел фиаско, и завершилась довольно длинные куплеты уже не столь жизнерадостно: Мадам Анжа, мадам Анжа, Бы — лицемерка и ханжа...

уенчано одним куполом, то теперь их четыре, и они удачно сочетаются с ажурными башенками Оперного театра.

В 1901 году, когда дом строился, его владелец Николай Самонов, мечта о будущей славе в потемках, велел архитектору украсить фасад своими вензелями «Н.С.», а башню датами — «1900-2000». Теперь дом купили братья Кличко, и называется он, соответственно, «домом Кличко», а горделивые цифры восстановили с загадочной поправкой на один год.

... Из «дома мадам Анжу» Алексей Турбин черным ходом выбегал в лабиринт киевских улочек. В Киеве особенное измерение пространства, благодаря холмам, на которых стоит город. Зайдя в дом и поднявшись на 5-й этаж, можно открыть окно на уровне

Дом, вошедший в историю под названием «Дом мадам Анжу».

Фасад дома №30/10 на углу улиц Б.Хмельницкого и Н.Лысенко.

В магазине мадам Анжу проходила «запись добровольцев в Мортирный Дивизион, имени командующего», с этой целью и пришли туда герои романа «Белая гвардия» — Турбин, Мышлаевский и Карась.

В романе М.Булгаков, не называя Киев его собственным именем, подчеркнуто писал слово Город с большой буквы и сохранил практически все киевские названия. Действительно, улица Н.Лысенко называлась тогда Театральной.

Справедливости ради, следует сказать, что это угловое здание полностью отреставрировано и своим внешним видом поражает даже бывалых киевлян. Если до революции оно было

земли. Здесь дворики в самом центре разделены отвесными обрывами, поросшими черемухой, здесь везде убегают вниз и вверх узенькие лестницы, здесь постоянно приходится либо подниматься в гору, либо катиться с нее. У Алексея Турбина был шанс затеряться как раз благодаря отвесным спускам с дворов улицы Лысенко на Ярославов Вал. Но он выныривает у Золотых Ворот и делает несколько роковых шагов к улице Владимирской, а снизу, с Прорезной, уже бегут на него десятки серых шинелей...

И. ГЕРАЩЕНКОВА

Использовано: «Архитектура. Дома и улицы Киева».

НАШ САЙТ В ИНТЕРНЕТИ: www.knuba.edu.ua; e-mail: arh_bud@knuba.edu.ua

Засновник — Київський національний університет будівництва і архітектури
Свідоцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Верстка та друк ТОВ фірма «Антологія», вул. Маршала Гречка, 13.

Редактор Ірина Герасценкова
Адреса редакції: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 608а, тел. 241-55-35